

Martin Linhart

Kamery a foťáky mě fascinovaly už od dětství, a to paradoxně i přesto, že k tomu v naší rodině nikdo neměl vztah. Když mi bylo asi 10 let, rodiče koupili VHS kameru, klasickou devadesátkovou pro domácí natáčení. Od té doby jsem ji skoro nedal z ruky a stal jsem se hlavním kameramanem všech rodinných akcí a dovolených. Kromě toho jsem s kamarády ze školy natáčel krátké filmy, ke kterým jsem psal scénáře a postupně do těchto bijáků obsadil skoro všechny z mého okolí. Video jsme pak s nadšením pouštěli rodičům, kteří nás v tom samozřejmě podporovali.

TEXT: MARTIN LINHART, FOTO: ARCHIV 68 PICTURES

Postupem času jsem začal více fotit a ke kameře jsem se vrátil na veřejně, kdy si rodiče koupili novější, modernější kameru, ze které šel natočený materiál už jednoduše importovat do počítače a v něm následně stříhat. Do třídy se mnou chodil můj nejlepší kamarád Romi, který v té době dělal hip hop. Spojení nové kamery a rapujícího kámoše vedlo k vytvoření mého vůbec prvního videoklipu. Vůbec nic jsme o natáčení klipů nevěděli, ale s velkou vervou a nadšením jsme se do toho pustili. Klip jsme natočili a spokojeně nakráčeli do „střížny“ (do mého pokoje v bytě rodičů). Co si z toho prvního stříhání na počítači pamatuji nejvíc, je, že vždy, když jsme si chtěli pustit část klipu, kterou už jsme měli sestříhanou, museli jsme video dát renderovat a to trvalo tak dlouho, že jsme klidně mohli jít na oběd. Takže si asi umíte představit, jak jednoduchá a rychlá práce to byla. Ovšem to nebylo nic, co by nás zastavilo nebo odradilo.

Když jsme měli klip hotový, vlastně jsme moc nevěděli, kam ho umístit, aby ho vůbec někdo viděl. Sociální sítě našich vrstevníků v té době byl MySpace, ale tam uploadovat videa nebylo možné. Existovalo pár videoplatform, mezi kterými jsme moc neviděli rozdíl, nicméně jsme se z nějakého důvodu rozhodli pro YouTube. V té době (v roce 2006) byl YouTube teprve rok starý a skoro nikdo z našeho okolí ho nepoužíval, nebo o něm ani nevěděli. V té době nikoho ani nenapadlo, co tato platforma za pár let dokáže.

Na střední škole jsem chodil dost často na koncerty, kde jsem se potkal a následně začal kamarádit s mnohými muzikanty.

V té době bylo pro menší kapely nedosažitelné zaplatit si profesionální videoklip. Netrvalo moc dlouho a začali se ozývat kamarádi z hudební branže, kteří chtěli natočit klip. V té době jsem klipy točil možná tak za lístky na koncert, bez štábu a profesionální techniky, prostě jsme vymysleli scénář, sehnali lokaci a rekvizity, vzal jsem do ruky kameru a šlo se točit.

Zásadním milníkem v mé tvorbě byl okamžik, kdy se na trhu objevily zrcadlovky, které uměly natáčet videa ve

slušné kvalitě v HD rozlišení a zároveň byly za dosažitelnou cenu. Pro mě bylo něco nepředstavitelného, že můžu točit video v super rozlišení, a ještě navíc s možností práce s hloubkou ostrosti, a mít tak například rozostřené pozadí, jako jsem to miloval u filmů nebo fotografií. To do té doby uměly jen kamery, které stály hodně přes sto tisíc, což pro

mě jako amatéra byla naprosto nereálná investice. Najednou byla možnost mít skvělý obrazový výstup za několikánásobně nižší částku. Ihned jsem si z peněz vydělaných z brigád koupil první zrcadlovku a v tu chvíli se mi otevřely úplně nové možnosti. Vídeja začala vypadat profesionálněji. Začal jsem kromě videoklipů točit i jiná videa, jako třeba

propagační video pro psí útulek, motivační video, ať jdou lidi k volbám, nebo making of z focení velké reklamní kampaně, kterou fotil můj dlouholetý kamarád Lukáš Dvořák. Díky těmto věcem si mé práce všimalo více lidí a firem a zároveň se v té době začali ozývat i známí interpreti, jako byli Lunetic, Olga Lounová, Clou, Eddie Stoilow a další. Byla to doba, kdy jsem zakončoval studium na vysoké škole, a jelikož šlo o ekonomickou školu, tak bylo načase si říct, jestli se chci začít živit tím, co tak moc miluju, nebo něčím, co mě zas až tolik nebere. Rozhodnutí bylo celkem rychlé a jasné a díky plné podpoře mých rodičů jsem se pustil do profesionální tvorby videí. Ze začátku videoklipy tvořily velkou část mé tvorby.

Neskutečně mě bavilo, že se postupně začaly ozývat i kapely, na které jsem chodil jako fanoušek, že ode mě chtějí videoklip. To byl vlastně můj splněný sen. Bylo to něco neuvěřitelného, zvednout telefon a na druhé straně slyšet hudebníka, od něhož máte doma všechna alba, která pořád posloucháte.

Za dobu, co se věnuji natáčení videoklipů, jsem měl tu čest točit klipy opravdu velkým jménům české a slovenské hudební scény, jako je Karel Gott, Marek Ztracený, Anna K., Ewa Farna, Chinaski, Iné Kafe, Škwor, Daniel Landa a mnoho dalších.

Díky tomu, že se pohybuji mezi hudebníky, natočil jsem i několik hudebních dokumentů. Můj doposud největší dokument vznikl pro Ewu Farnou s názvem Ewa Farna 10: Neznámá známá, na který se můžete podívat na Netflixu. Dokument jsme točili tři roky a vyšel k výročí 10 let, co je Ewa na hudební scéně. Momentálně v 68 Pictures pracujeme na dalším dokumentu, tentokrát pro Olgu Lounovou, kde divákům přiblížíme přípravy a účast na rallye Dakar z pohledu této známé zpěvačky.

Původně jsem u klipů dělal režii i kameru, ale v posledních letech se věnuji primárně režii. Před několika lety jsem založil produkční společnost 68 Pictures, sestavil tým skvělých lidí a dnes děláme kompletní produkci jak komerčních videí, videoklipů, tak dokumentů a dalších videoprojektů. ☒

